

TRAIL TO ISLAND BALCAR

Každý z nás má svoji zaslíbenou zem. Ať už je to Utopie, Eldorado nebo Hawaii. Je to zem, kde člověk žije volně, podle svých představ, aniž by mu někdo házel klacky pod nohy; šťastnej, jak jen člověk šťastnej být dokáže

Pro nás, čtyři kluky s kytarou, který se svejma ušama vystoupili na bohem i lidmi opuštěné zastávce expresu, byl zaslíbenou zemí Island: země Dorovic a křišťálový vody. Ne, nebyl to onen prochladlý ostrov uprostřed oceánu, jen obyčejnej kus rodný hrcudy, kterej člověk pozná srdcem - přijde na místo a najednou cejtí: Tady je!

xxx

Dlouhá prašná silnice mizela v příšerným vedru daleko před námi. Voda ve feldflaškách teplala a zatraceně rychle ubíjela. Propoceny kožile se nám lepily na záda a porpuhy se sažezávaly do kůže. Kytara šla z ruky do ruky a každéj z nás byl přesvědčeněj, že jí nes přinejménšim dvacet mil. Všechno bylo jedno - jen krok, saskřípění botky, další krok, obláček prachu. Poledne, jedna, dvě, tři hodiny ... Jen nesmírný kotouč slunce se zvolna procházel po šmolkový obloze

„Myslíš, že se dá vydržet v pekla?“

„Po dnešku určitě. To musí být učiněnej chládek!“

„Pedro, kdy jsi naposled viděl stín?“

„To je dobřejch šedesát miliónů let.“

„Fanebože, uspeň zatmění slunce. Takový manifestační na pár minut“

„Drž hubu a šlapej!“

xxx

I když se to zdá absurdní, přišel nakonec i večer s dlouha očekávaným chladivým šerem. Dorazili jsme tou dobou do rekreační oblasti. Sedý prachem s rysama značně povadlejma.

Padoury bylo slyšet už zdaleka. Reproduktery hulákaly na celý kolo, však kromě několika nahluchlejšch vrbčáků nezbyl v okolí jedinej ptáček zpěváček. Bříška otců za stoly sakrační restaurace, odvážné šatičky opálených slečen a matky pečlivě zametající místo pro táborák. Ledně rozhozené skládací židle, tranzistorák zavěšený

Na totenc... Snížili jsme raději nesí strany.

XXX

Ráno jsme drhli esuay písekem, který byl občas pro zpestření obohacen o střepy z pivních lahví. Smečka rekreatantů opodál řádila na vyhrazeném prostoru pláže. Tuto ranní idylu rozbil Pedro.

„Volal jsem domů ohledně té školy ...“ soukal ze sebe nejistě.

„No a?“

„Jsem přijatej. Jenže později nastupuju na povinnou brigádu.“

„Do prkýnka!“ zvolali jsme sborem, jenže /jak je všeobecně známo/ v podobných případech to už houby pomůže. Z Pedra te-
da budeme mít vysokoškoláka! Ale že nejsme skety, doprovodili jsme ho až k zastávce.

„Ahoj Pedro! Nezapomeň napsat!“

„Ne aby ses nám tam zamiloval!“

„Mějte se rajm, kluci! A šťastnou cestu!“

„Díki!“

„Ahoj!“

„AHOJ !!!“

Autobus za sebou nechal oblak prachu a modravěj kouř ze spálený
nafty.

XXX

„Pomóc !!“ řval kluk přilipnutej na skále nad našima hlavama.
„Pomóc!“ Trčel tam poctivejch šest metrů nad zemí a zjevně nebyl
schopnej lízt ani nahoru, ani dolů. Kolem pobíhale několik pečlivě
sportovně oděných turistů. Vedli plný debaty o tom, kterou by by-
lo radný zavolat k řešení situace.

„Co vás učili ve škole, barbaři?“ halekal na ně naštvanej Max,
jen co obhlídnul situaci. „Pomáhat bližnímu svému! To jete už zapo-
mněli?“ Přes záda si hodil naše exklusivní patnáctimetrové lano.
Pak šplhal, sledován bez dechu davem, který se pod skálou začal
zvolna srocovat. Konečně se dostavili i rodičové všiskajících do-
brodruha. Když objevili svou ratolest v takovémto nepřilís výševém
postavení, pokřikovali vzhůru alespoň neocenitelné rady, jako na-
příklad aby se dobře držel, že ho pán za chvíličku sundá. Max me-
zitím dosáhnul ve zdraví vršek skály a spustil odtamtud klukovi la-
no. Netrvalo to dlouho a mladistvý horolezec byl dole. S Maxem to
bylo horší, plížil se od výstupku k výstupku hlemejšdím tempem.
Než byl v polovině, většíha čumilů odešla. Zůstal jen nervózní otec,
který v ruce šmouhal desetikorunu a nějací němečtí manželé, kteří

e-nání chtěli navázat mermomocí konverzací, ač jsme jim rozuměli každé desáté slovo.

Pod Maxovou botou zaskřípěl kus uvolněného pískovce -- a Max, rozplácnutý na skalní stěně jako žába, se začal zvolna sesouvat dolů. Marně se snažil zachytit. Klouzal stále rychleji -- pak se odrazil a skočil ...

„Hej, Maxi, stalo se ti něco?“

„Ale nic. Jen jsem nějak špatně došláp. Zatracená noha!“

Drželi jsme ho každý z jedné strany a bylo nám najednou jasno, že Max už letos na Island nedejde.

Max nechtěl slyšet o tom, abychom se kvůli němu vraceli. Odjel k nejbližšímu doktoru v autě výše zmíněných Němců, s kterými jsme se nakonec přece jen domluvili. A tak jsme vyrazili ve dvou ...

Noční vzduch voněl smůlou a klenba hvězdný oblohy byla nějak vyšší. Věštilo té jenom jedinou věc: Island je nedaleko.

Na a potom, pátej den od chvíle, kdy opustili své vyhrátý domovy, narazili jsme na ty dvěholky. Byly obě z Prahy, měly všechno jak se patří a dokonce, ač se to zdá k nevíře, nechyběla jim ani ta nezbytná troška lidský inteligence. Udělali jsme si tedy s Denym oddechovej den a kochali se s krásama přírody. Večer jsme uspořádali táborák. Na důkaz toho, že se loučíme velmi neradi, sešypali jsme do šepice spory zbytky svejch financí a koupili něco vína. Veseleli jsme se pak s našima novejma -- a zejtra už zase opuštěnejma -- přítelkyněma do časných ranních hodin...

Vyprovázeli jsme naše krásky vla ou letní noci. Jenže co čert nechtěl, právě ve chvíli, kdy jsme jaksi nebyli sta sledovat pozor-né okolí, vynořily se před námi hrozivé stíny. Bylo naší stí brá-nit děmy našeho srdce. A tak se rozvinula debata pro čtyři rodiče, dvě svedené dcery a dva chuligány. Trvala poctivou půlhodinu. Tepr-ve potom se bdělí Cerberová uklidnili a uvěřili, že jejich rážičky nepřišly v plen nějakým barbarům, že přežily celou tu strašnou noc jako lidé. Nicméně svižně odkráčeli aniž by řekli na shledanou.

Druhěj den jsme vstávali o něco později. Deny se urychleně vypravil zjistit situaci našich věrejších obětí. Vrátil se po ho-dině s neveselou tváří.

„Jana s rodičema odjela. Viděl jsem už jen auták.“

„Zdá se, že jsem utřel. A Eva?“

„Sedí na dvorečku a kaje se ze svejch hříchů. Říká se tomu, tuším, domácí vězení.“

„Mluvil jsi s ní?“

„Jasně. Rodičové jsou tak líný, že seděj v salónu a hrajou se sousedama kanastu, místo aby princezničku hlídali. Tak jsem jim trochu stím kliděním pomoh. Víš přece, jaký mám něžný srdce.“

„No a?“

„Trest vyprší posejtří. Počkáme, ne?“

„Nemáme tolik času. Nedorazili bychom na Island.“

„No jo, ale pak budem vypadat jako zbabělý krysy. Nejdřív nadrobíme průšvih a pak vezmem roha. Co na te tvá čest, amigo?“

„Tak co nedokázala škola ani vyvrknuť kotník, dokáže nekonec ženská! Vzpamatuj se člověče! Co myslíš, že ti z ní kyně? Nudí se a potřebuje někoho, kdo by ji bavil. Až bude zpátky v Praze, zapomene až moc rychle. A pak už ti to třeba jedno nebude. - Tak co? Půjdem dál?“

„Já nemůžu! Opravdu nemůžu. Pro ně existuje buď Island nebo čistý svědomí...“

„Každěj tomu říká jinak. Ty například čistý svědomí!“

„No dobře. Ale myslíš si, že bych mohl bejt na tom tvým Islandu šťastnej? Ani za boha! I kdyby byl celej ze zlata.“

„Dobrá. Nedržím tě. Jdu sém.“

„Nebližní! Zůstaň tady.“

„Dělat křena? Nikdy!“

„Ty chceš vážně jít?“

„Dyť si rozumíme...“

XXX

Zůstal jsem sám. Věřil jsem na všemocnost islandskýho věduchu víc než Deny, víc než Max. Věřil jsem, že tam konečně jednou zapomenu na svůj vobyčejnej, šedej život, plnej kopanců. Jen kytařa táhla tu štreku se mnou. Kejšvala se mi na rameně v tempu slavnostního pochodu...

Ještě kopec. Brkal jsem už nohama o kořeny, ale hlavu jsem držel vzhůru. Těšil jsem se na konec cesty. Na ten zastrčeněj kout, kde nejsou ani hajný, ani masňáci, ani físlové....

Ležel jsem, pingl pod hlavou, na našem starém místě. Vedle
šplouchal křišťálově čistej potůček a kosák na větví ne mě hulákal
vesele svý neomsleny vtípy. Slunce zvolna zapadalo a kmeny borovic
začaly v jeho šikmých paprscích dostávat nechovou barvu.

Bylo tě krásně. Ale celej ten kout měl jednu jedinou chybu :
byl jsem tu sám. Proklatě sám.

A najednou jsem pochopil celej svůj tragickéj onyl. Pedro se
svou školou, které ho bude určitě bavit ; Max, zařivej odpůrce
„meonejch“, kterej jako první sáhnul po lese a nakonec i Deny se
svou zakletou princeznou - ti všichni už dávno svůj Island našli.
Jen já šlapal celou tu cestu docela nadarmo. Měl jsem chuť vstát
a křičet na celej ztichlej kraj tak hlasitě, aby to slyšely skály
okolo, potok, i ten kosák, co právě někam ulít :

„Kde je můj Island ?“

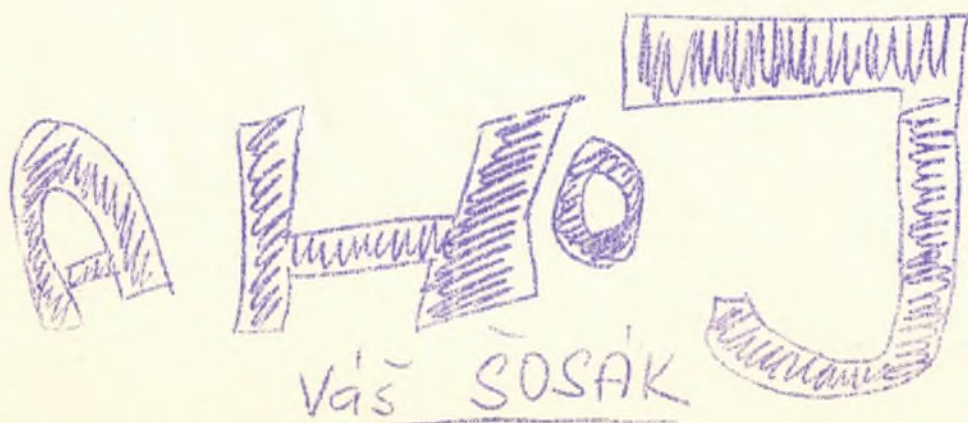
„ K d e t i “

Do trávy níže padala rosa.

říjen 1975

A to je,
doufám, prozatím

KONEC

VAŠ ŠOSAČ